

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.
№ 11.
1 czerwca 1924.

T R E Ś Ć:

ROZPORZĄDZENIA:

	<i>Str.</i>
17. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 maja 1924 r.
o nauczaniu w szkołach więziennych	294

OKÓLNIKI:

Okólnik № 876/II. A./24 w sprawie zaoszczędzenia wydatków na
transmisję depeš w P. A. T.	296
Okólnik № 877/II. G. S./24 w sprawie wypłaty uposażenia za czer-
wiec 1924 r.	297
Okólnik № 879/II. G. S./24 w sprawie chorych, umieszczanych przez
sądy i zarządy więzień w szpitalach	297
Okólnik № 880/II. G. S./24 w sprawie funduszu zaliczkowego na
I półrocze 1924 r.	298
Okólnik № 881/II. G. S./24 w przedmiocie zarządu budynków pań-
stwowych.	298

PISMA OKÓLNE:

Pismo okólne № 722/II. G. S./24 w sprawie dodatku ekonomicznego.	301
Pismo okólne № 725/I. U./24 w sprawie podawania ścisłych danych
we wnioskach o wydobyć metryk lub wypisów z ksiąg me-
trykalnych	302
Pismo okólne № 726/II. G. S./24 w sprawie formularzy przewidzianych
rozporządzeniem Rady Ministrów o zaopatrzeniu emerytalnem.	302
Pismo okólne № 727/II. O./24 w przedmiocie prowadzenia wykazów
stanu służby.	303
Pismo okólne № 728/III. P. W./24 w sprawie zmiany z dn. 1 lipca
1924 r. rachunkowości Działów Pracy Więźniów	303
Pismo okólne № 729/II. G. S./24 w sprawie zaliczek na uposażenie.	304

Pismo okólne № 730/II. O./24 w przedmiocie zużytkowania w roku bieżącym kredytów na zapomogi i remuneracje	Str. 305
Pismo okólne № 731/II. G. S./24 w przedmiocie dopłat do uposażenia, przyznawanych na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 9 października 1923 r.	305
Pismo okólne № 732/II. A./24 w przedmiocie sprostowania pisma okólnego № 665/III. N/24 wydanego w sprawie ścisłego stosowania dla nieletnich postanowień art. 41 i 55 k. k.	306
RUCH SŁUŻBOWY.	306
ADWOKATURA:	
a) W Okręgu Izby Adwokackiej w Warszawie	310
b) W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.	310
c) W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.	310
d) W Okręgu Izby Adwokackiej w Toruniu	310
e) W Okręgu Izby Adwokackiej w Cieszynie	311
KONKURSY	311
SPROSTOWANIE	312

17.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 maja 1924 roku o nauczaniu w szkołach więziennych.

W celu ujednolajnienia nauczania w więzieniach Rzeczypospolitej na podstawie art. 11 Dekretu Naczelnika Państwa w sprawie Tymczasowych Przepisów Więziennych z dnia 8/II 1919 r. (Dz. Pr. № 15 poz. 202), oraz na podstawie § 10 austr. porządku dla domów więziennych i instrukcji dla sądów karnych z dnia 16 czerwca 1854 r. L. 165 austr. D. ust. p. i § 83 pr. ordynacji więziennej z dnia 21 grudnia 1898 r. zarządzam:

1) Obowiązkowemu nauczaniu podlegają więźniowie nieletni oraz dorośli, skazani na karę ponad 1 rok więzienia, którzy nie przekroczyli wieku lat 40 i nie uczęszczali do szkoły średniej lub przynajmniej 4 lata do szkoły powszechnej.

2) Pozostali więźniowie mogą uczęszczać do szkoły—karni jedynie za zezwoleniem naczelnika więzienia, przewencyjni, za zgodą władzy, do której dyspozycji osadzeni są w więzieniu.

3) Nauczanie więźniów, nie zajętych pracą, należy prowadzić w godzinach przedpołudniowych, dla zajętych zaś pracą w godzinach wieczornych, nie dłużej jednak, jak do 9-ej wieczorem, z uwzględnieniem jednej godziny przerwy między ukończeniem pracy, a rozpoczęciem nauki.

4) Nauczanie w szkołach więziennych odbywa się według programu szkół powszechnych, t. j. wykładane są: nauka religii, czytania, pisanie, arytmetyki, geografia, historia, ze szczególnem uwzględnieniem geografii i historii Polski, oraz nauka rzemiosł. Język wykładowy jest polski.

5) Rozszerzenie programu szkolnego może mieć miejsce jedynie za zezwoleniem Ministerstwa Sprawiedliwości.

6) W niedzielę i święta powinny być dla więźniów karnych zorganizowane odczyty i pogadanki na tematy religijne, historyczne, przyrodnicze, z dziedziny geografii i etyki.

7) Szkoła dla dorosłych dzieli się na 3 oddziały, odrębny oddział stanowią nieletni.

Oddział I. Dla analfabetów w celu nauki czytania, pisanie, rachunków i religii.

Oddział II. Dla półanalfabetów, nieumiejących dobrze czytać i pisać dla dania im wiadomości w zakresie szkół powszechnych.

Oddział III. Dla posiadających wykształcenie w zakresie pierwszych lat szkół powszechnych, celem pogłębienia ich wiedzy i dalszego kształcenia według osobnego programu.

8) Więźniów zaliczanych do pierwszych dwóch oddziałów należy podzielić w celu osiągnięcia lepszych rezultatów na niewielkie zespoły uczniowskie; zespoły uczniowskie więźniów zaliczonych do oddziału trzeciego mogą być większe.

9) Nauczanie więźniów pierwszego oddziału powinno odbywać się co najmniej trzy razy tygodniowo po dwie godziny dziennie, drugiego oddziału dwa razy tygodniowo po dwie godziny dziennie, trzeciego oddziału dwa razy tygodniowo po jednej godzinie dziennie.

10) Wyniki postępu w nauce należy odnotować w dzienniku szkolnym, wynik egzaminu ponadto w aktach osobowych więźniów. Przy wstąpieniu do szkoły i przejściu z oddziału do oddziału, oraz po ukończeniu szkoły więźniowie podlegają egzaminom.

11) W skład komisji egzaminacyjnej wchodzi: prokurator sądu okręgowego, jako przewodniczący, naczelnik więzienia, kapelan, nauczyciel, względnie przedstawiciel inspektoratu szkolnego.

12) Więźniowie, którzy wykazują pilność i postępy w nauce, otrzymują odznaki na rękawie lub kołnierzu, które dają im prawo, pod warunkiem dobrego sprawowania się do otrzymania ulg, przewidzianych regulaminem więziennym (odwiedziny, korespondencja i inne) oraz nagród w postaci książek.

13) Z ukończenia nauk więźniom mogą być na ich prośbę wydane właściwe zaświadczenia.

14) Zeszyty szkolne powinny być ponumerowane, przesnurowane i zaświadczone przez naczelnika więzienia i natychmiast po ukończeniu wykładu zwracane nauczycielowi.

15) Wydawanie więźniom zeszytów do cel, może mieć miejsce tylko za zezwoleniem naczelnika więzienia.

16) Oprócz stałych nauczycieli więziennych mogą być dopuszczane do nauczania w szkole więziennej, prowadzenia odczytów i pogadek także inne osoby, wskazane i opłacane przez Patronaty i instytucje kulturalno-oświatowe, za każdorazową jednak zgodą władz przełożonych drugiej instancji, względnie Ministerstwa Sprawiedliwości.

17) Wyprowadzanie więźniów z cel do szkoły i z powrotem odbywać się powinno przy zwiększonym w tym celu dozorcze i zachowaniu jak najdalej idących ostrożności.

Podczas zajęć szkolnych, odczytów i pogadek w sali wykładowej powinien być obecny inspektor służbowy lub st. dozorca.

18) Celem wyuczenia więźniów nieletnich i dorosłych w rzemiosłach szewskim, stolarskim, introligatorskim zakłada się szkołę rzemieślniczą w więzieniu przy ulicy Długiej № 52 w Warszawie.

19) Przy nauczaniu należy używać podręczników szkolnych, zatwierdzonych przez Min. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

20) Inspektoraty szkolne mają dozór nad szkołami więziennymi.

Gwoli jaknajcelowszemu wykorzystaniu personelu nauczycielskiego przenoszę etaty nauczycieli z więzień: w Ostrołęce, Krzemieńcu, Pińsku, Oszmianie, Wołkowysku, Będzinie, Słonimie, Łodzi (ul. Milsza) do więzień: w Warszawie—Mokotów, Długa 52, Białymstoku, Lublinie, Sieradzu, Grudziądzu, Wronkach, Rawiczu.

Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

OKÓLNİK № 876/II. A./24

w sprawie

zaoszczędzenia wydatków na transmisję depesz w P. A. T.

Do wszystkich władz zarządu i wymiaru sprawiedliwości.

Prezydjum Rady Ministrów pismem z 30 stycznia 1924 r. № 17163/23 wydało okólnik № 15 następującej treści:

„Dyrekcja Polskiej Agencji Telegraficznej komunikuje, że przeważną część wydatków Agencji stanowi pozycja obejmująca transmisję wiadomości komunikowanych Agencji i rozsyłanych przez nią oddziałom. Wiadomości te przesyła się drogą telefoniczną lub telegraficzną, której kosztu bardzo znacznie wzrosły.

Wydatek na transmisję może być zmniejszony, jeżeli część wiadomości przesyłanych dotychczas telefonicznie lub telegraficznie, będzie można przekazywać na przyszłość za pośrednictwem poczty. Celem wprowadzenia w życie tego systemu, który zresztą jest stosowany powszechnie zagranicą, Dyrekcja Polskiej Agencji Telegraficznej ustaliła następujący sposób postępowania:

„Wszystkie oświadczenia rządowe (mowy, deklaracje i t. p.) Polska Agencja Telegraficzna otrzymuje najpóźniej na 48 godzin przed ich opublikowaniem.

W ciągu tych 48 godzin PAT reprodukuje owe oświadczenie, rozsyła pocztą do oddziałów (a w specjalnie ważnych wypadkach przez kurjerów), awizując jednocześnie telefonicznie kierownikom oddziałów wysyłkę danej mowy, którą kierownicy oddziałów pod odpowiedzialnością dyscyplinarną mogą opublikować w wydaniach PAT po otrzymaniu specjalnych instrukcji i awizo od Dyrekcji. W instrukcjach tych Dyrekcja PAT zastrzega poczynienie poprawek w drodze telefonicznej, w ostatniej chwili dokonanych przez zainteresowanego Ministra.

Drugi środek zmierzający do zmniejszenia kosztów transmisji polega na konieczności stosowania jaknajdalej idących skrótów w materiale rządowym oraz sprawozdaniach sejmowych, oddawanych do rozpowszechnienia. Obowiązek ten ciążyłby zarówno na urzędzie oddającym materiał rządowy, jak i na organach redakcyjnych P. A. T., które mają za zadanie przystosowanie tego materiału do potrzeb ogólnych”.

Uważając konieczność zastosowania i w tym kierunku możliwie najdalej posuniętej oszczędności za kategoryczny nakaz chwili, inicjatywę Dyrekcji P. A. T. akceptuję i proszę Pana Ministra o łaskawe wydanie zarządzeń, celem niezwłocznego wprowadzenia w życie”.

Wskutek pisma Prezydjum Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 1924 r. № 5503/24 zawiadamiam o tem wszystkie władze zarządu i wymiaru sprawiedliwości, celem ścisłego przestrzegania zawartych w nim wskazówek.

Warszawa, dnia 17 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

OKÓLNİK № 877/II. G. S./24

w sprawie

wypłaty uposażenia za czerwiec 1924 r.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Na podstawie pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 17 maja 1924 r. L. 1918/D. B./1 zawiadamiam co następuje:

1) uposażenia względnie wynagrodzenia umowne na miesiąc czerwiec r. b. należy obliczyć w złotych przy zastosowaniu mnożnej w kwocie 36 groszy;

2) podatek dochodowy należy potrącić, jak od uposażenia majowego przy zastosowaniu okólnika № 869/II. G. S./24;

3) opłaty przewidziane w art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem (§ 2 rozp. Rady Ministrów z dnia 26/III 1924 r.—Dz. U. R. P. № 32 poz. 320) należy potrącić w myśl postanowień, zawartych w piśmie okólnem № 702/II. O./24;

4) w wypadkach, w których przy wypłacie uposażenia względnie wynagrodzenia nie ma zastosowania mnożna, należy wypłacać uposażenie według normy majowej.

Warszawa, dnia 21 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

OKÓLNİK № 879/II. G. S./24

w sprawie

chorych, umieszczanych przez sądy i zarządy więzień w szpitalach.

Do wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości w całym Państwie oraz do Panów Naczelników więzień w b. zaborze rosyjskim.

Koszty leczenia i utrzymania wszelkiego rodzaju chorych, umieszczanych w szpitalach przez sądy lub zarządy więzień, jakoteż koszty utrzymania umysłowo chorych, oddawanych pod obserwację nie mogą obciążać budżetu wymiaru sprawiedliwości lub więziennictwa, począwszy od chwili umorzenia postępowania karnego względnie od chwili ukończenia kary, zawieszenia wykonania kary, lub czasowego uwolnienia (b. zab. ros. art. 39 K. K. art. 19 i 24 przepisów przechodnich do K. K. Dz. Urzęd. Dep. Spraw. № 1 poz. 6 z r. 1917, art. 8 Dekretu z dnia 28/II 1919 r. Dz. Praw. № 15 poz. 202).

Celem umożliwienia szpitalom ściągnięcia powyższych kosztów w drodze właściwej proszę, aby sądy, względnie zarządy więzień w wypadkach gdy umorzenie postępowania karnego, ukończenie lub czasowe zawieszenie kary dotyczy osób, przebywających w szpitalach, niezwłocznie zawiadamiały o tem

zarząd właściwego szpitala, podając równocześnie dokładne dane personalne (czas i miejsce urodzenia, wyznanie, zatrudnienie, stan cywilny, imiona i nazwiska rodziców, przynależność gminną, miejsce zamieszkania chorego, stan rodzinny i majątkowy).

Warszawa, dnia 23 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

OKÓLNIK № 880/II. G. S./24

w sprawie

funduszu zaliczkowego na I półrocze 1924 r.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Na zasadzie pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 24 maja 1924 r. L. D. K. 3178/W. A. K. zawiadamiam, że fundusz zaliczkowy na uposażenia służbowe wyznaczony okólnikiem z dnia 21 lutego 1924 r. № 840/G. S./24 na I półrocze 1924 r. w wysokości 10% uposażenia służbowego za luty 1924 r. został podwyższony o połowę czyli o 50%.

Wobec tego fundusz ten na I półrocze 1924 r. wynosić będzie kwotę równającą się sześciokrotnej wysokości 15% sumy poborów służbowych z lutego 1924 r. (jednak bez dopłaty za tenże miesiąc) pomniejszonej o sumę zaliczek wyasygnowanych przed zastosowaniem postanowień okólnika № 840/G. S./24.

Warszawa, dnia 31 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

OKÓLNIK № 881/II. G. S./24

w przedmiocie

zarządu budynków państwowych.

Do wszystkich władz i urzędów, podległych Ministerstwu Sprawiedliwości.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 kwietnia 1924 r. w sprawie budynków państwowych ogłoszone w Monitorze Polskim № 111 poz. 319, podaje do wiadomości i zastosowania.

Warszawa, dnia 31 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

Załącznik do Ok. № 881.

ROZPORZĄDZENIE

Rady Ministrów z dnia 30 kwietnia 1924 r. w sprawie budynków państwowych.

Na zasadzie artykułu 18 dekretu Rady Regencyjnej z dnia 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych w Królestwie Polskiem (Dz. Pr. Nr. 1 poz. 1) zarządza się co następuje:

§ 1. Budynki i pomieszczenia państwowe wraz z przynależnymi obiektami pobocznymi, jakoteż budynki niepaństwowe, w posiadaniu Państwa zostające, służą w pierwszym rzędzie do użytku urzędowego władz, urzędów i instytucji państwowych w granicach istotnej potrzeby.

Przydziału poszczególnym urzędom budynków, z wyjątkiem budynków kolejowych, górniczych i strategicznych (objętych planem stałej dyslokacji armji), oraz budynków oddanych do użytku szkołom akademickim w myśl ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. Nr. 72 poz. 494), budynków stanowiących przynależność lasów państwowych i państwowych dóbr ziemskich, włącznie przynależność lasów państwowych i państwowych dóbr ziemskich, budynków służących bezpośrednio państwowej hodowli koni, administracji monopolu i innym samoistnym przedsiębiorstwom państwowym, wreszcie budynków przeznaczonych na więzienia, dokonuje na obszarze województwa właściwy wojewoda (Delegat Rządu w Wilnie).

§ 2. Wojewoda (Delegat Rządu w Wilnie) przydziela budynki, względnie pomieszczenia na wniosek interesowanej władzy lub urzędu, biorąc za podstawę ocenienia potrzeby, ilość i powierzchnię już przez wnioskodawcę posiadanych lokali, jakość agend i ilość funkcjonariuszów, których należy pomieścić.

Przed wydaniem zarządzenia co do przydziału budynku, względnie pomieszczeń urzędowi niewchodzącym w skład urzędu wojewódzkiego, wojewoda (Delegat Rządu w Wilnie) wysłucha opinii komisji, złożonej w tym celu pod jego lub jego przedstawiciela przewodnictwem z referenta technicznego państwowej władzy budowlanej, przedstawiciela Ministerstwa Skarbu, oraz przedstawiciela interesowanego Ministerstwa.

Wspomniane komisje są uprawnione do przeprowadzania lub zarządzania przeprowadzenia rewizji sposobu dotychczasowego użytkowania budynków i pomieszczeń przez urzędy zainteresowane.

§ 3. Przydziału państwowych budynków, z wyjątkami wyszczególnionymi w § 1 ustęp 2 na obszarze st. m. Warszawy dokonuje Minister Robót Publicznych przy analogicznem stosowaniu postanowień § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Przeciw zarządzeniu wojewody, wydanemu w myśl § 2, może interesowany urząd wnieść zarzuty na ręce wojewody w ciągu 14 dni do Ministra Robót Publicznych, który wydaje decyzję po wysłuchaniu opinii komisji ustanowionej przy Ministrze Robót Publicznych na zasadzie § 3 niniejszego rozporządzenia dla opinjowania wniosków o przydział budynków na obszarze st. m. Warszawy.

§ 5. Władze, urzędy i instytucje, używające budynku, obowiązane są zarządzać tym budynkiem, w szczególności utrzymywać w budynku porządek, przestrzegać wypełniania zobowiązań wynikających z prawa prywatnego i publicznego, zestawiać dochody i wydatki z użytkowaniem obiektu związane, i poza zastrzeżeniami podanymi w §§ 6 i 7 niniejszego rozporządzenia wykonywać konserwacyjne roboty budowlane.

Państwowe władze budowlane są obowiązane na żądanie interesowanej władzy współdziałać przy oszacowaniu ofert, wygotowaniu kosztorysów, sprawdzaniu dostaw, oraz dokonanych konserwacyjnych robót budowlanych.

§ 6. Prace budowlane, któreby zmieniły zewnętrzny wygląd budynku, naruszyłyby więźbę ścian i dachów, zmieniły system ogrzewania, kanalizację, wodociągi lub urządzenia maszynowe, mogą być w budynkach państwowych, z wyjątkiem budynków wyszczególnionych w § 1 ustęp 2, dokonywane tylko przy współudziale, względnie pod kierownictwem państwowej władzy budowlanej.

§ 7. W gmachach o wartości historyczno-artystycznej i kulturalnej, prace budowlane, które zmienić mogą zewnętrzny lub wewnętrzny wygląd budynku, mogą być wykonywane po zasięgnięciu opinii konserwatora.

§ 8. Jeżeli w budynku pomieszczonych jest więcej urzędów, określony w § 5 zarząd budynku sprawuje — o ile odnośnie urzędy inaczej się nie porozumieją — ten urząd, który największą lub najważniejszą przestrzeń budynku zajmuje, ewentualnie właściwa państwowa władza budowlana.

Wyjątek stanowi część budynku użyta na więzienie.

Zarząd tej części budynku sprawuje przełożony więzienia.

Koszta zarządu budynku ponoszą pomieszczone w nim urzędy w stosunku do zajmowanych części budynku.

Urząd sprawujący zarząd winien jest przeto we wszystkich kwestiach, dotyczących robót konserwacyjnych i adaptacyjnych, w częściach budynku innym urzędom przydzielonych postępować w porozumieniu z tymi urzędami.

§ 9. Najmowanie prywatnych budynków dla pomieszczenia urzędów państwowych uskuteczniają zainteresowane Ministerstwa, względnie ich podległe urzędy, po zasięgnięciu w Ministerstwie Robót Publicznych, względnie w urzędzie wojewódzkim oświadczenia, że w danej miejscowości niema budynku państwowego, lub w posiadaniu Państwa pozostającego, który mógłby służyć na potrzebne pomieszczenia.

Umowy najmu powinny być zawierane na rzecz Skarbu Państwa pod najkorzystniejszymi dla Skarbu warunkami, oraz — o ile możliwości — mieścić zastrzeżenie, że najety lokal może też być użyty na inne cele państwowe, niż to w umowie określono. Jeżeli w umowie ma być przyjęty obowiązek konserwacji budynków, konieczną jest opinia właściwej państwowej władzy budowlanej.

§ 10. Kupno budynków przeprowadzają na podstawie opinii właściwej państwowej władzy budowlanej zainteresowane Ministerstwa.

§ 11. Na mieszkania dla funkcjonariuszów państwowych i wojskowych zawodowych mogą być oddane te tylko lokale w budynkach państwowych, które jako zbędne lub nieodpowiednie dla użytku urzędowego (§ 1 ust. 1) przez właściwego wojewodę (Delegata Rządu w Wilnie) względnie Ministra Robót Publicznych lub władzę zarządzającą budynkami jako wyjątek w § 1 ustęp 2 wyszczególnionymi na takie potrzeby zostaną przeznaczone.

§ 12. Wszelkie budynki państwowe lub w posiadaniu Państwa zostające, jeśli przestały służyć istotnym potrzebom danego urzędu względnie instytucji, a mogą się nadać na potrzeby innego urzędu, winny być oddane do dyspozycji właściwego wojewody (Delegata Rządu w Wilnie) względnie Ministra Robót Publicznych.

§ 13. Zbędne lub nieodpowiednie na potrzeby wskazane w § 1 ust. 1 i w § 11 budynki i lokale państwowe wydierżawia właściwy wojewoda względnie Minister Robót Publicznych po przeprowadzeniu postępowania ofertowego drogą zwykłej umowy pisemnej.

Władzy wydierżawiającej przysługuje prawo wyboru między oferentami ofiarującymi najkorzystniejsze warunki, co w ogłoszeniu przetargu winno być zaznaczone.

W oświadczeniu umowy winno być zastrzeżone prawo jej wypowiedzenia na wypadek zapotrzebowania obiektu na cele urzędowe.

§ 14. Sposób preliminowania wydatków i dochodów związanych z użytkowaniem budynków państwowych i w posiadaniu Państwa zostających reguluje Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych, względnie z innymi interesowanymi Ministrami.

§ 15. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Robót Publicznych i innym interesowanym Ministrom.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tym samym terminem traci moc rozporządzenie Ministra Robót Publicznych i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 27 maja 1921 r. w przedmiocie zarządu budynków i placów państwowych (Monitor Polski z r. 1921 Nr. 155).

Prezes Rady Ministrów:

W. Grabski

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:

Rybczyński

PISMO OKÓLNE № 722/II. G. S./24

w sprawie

dodatku ekonomicznego.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Ministerstwo Skarbu rozesłało do wszystkich władz centralnych okólnik z dnia 21 kwietnia 1924 r. L. 1363/D. B./1 następującej treści:

„Wobec podniesionych wątpliwości Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Funkcjonariuszowi państwowemu, którego żona, jako zwolniona ze służby państwowej, otrzymała odprawę na podstawie art. 116 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21 poz. 164) w brzmieniu art. 6 ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 606) lub na podstawie art. 44 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. № 6 poz. 46) w brzmieniu art. 1 ustęp e) ustawy z dnia 13 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. № 18 poz. 178) przysługuje prawo do dodatku ekonomicznego na tę żonę dopiero po upływie trzech miesięcy.

Przykład: żona zostaje zwolniona ze służby państwowej z dniem 29 lutego r. b. i otrzymuje na zasadzie art. 116 pomienionej ustawy odprawę w wysokości trzymiesięcznego uposażenia. W tym wypadku mąż nabywa prawo do dodatku ekonomicznego z dniem 1 czerwca 1924 r.

Powyższa interpretacja znajduje swoje uzasadnienie w tej okoliczności, że w myśl art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924), żona nie należy do członków rodziny funkcjonariusza państwowego (wojskowego), za których przysługuje mu dodatek ekonomiczny wtedy, gdy pobiera uposażenie lub zaopatrzenie z instytucji państwowej”.

O tem zawiadamiam w celu zastosowania się.

Warszawa, dnia 12 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu

Siennicki

PISMO OKÓLNE № 725/I. U./24**w sprawie****podawania ścisłych danych we wnioskach o wydobywanie metryk lub wypisów z ksiąg metrykalnych.****Do wszystkich sądów i prokuratur.**

Ministerstwo Spraw Zagranicznych zawiadamia na zasadzie pisma Komisarjatu Ludowego do Spraw Zagranicznych Związku Socjalistycznych Republik Rad, skierowanego do Wydziału Konsularnego przy Poselstwie Polskim w Charkowie, że Urzędy Sowieckie proszą, aby we wnioskach o wydobywanie metryk lub wypisów z ksiąg metrykalnych podawano imiona rodziców osób, których metryki są potrzebne, tudzież aby wyszczególniano, w księgach jakiego wyznania oraz jakiej parafji wpisana jest dana osoba.

O tem zawiadamia się wszystkie sądy i prokuratury w celu zastosowania się.

Warszawa, dnia 16 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu

*Siennicki***PISMO OKÓLNE № 726/II. G. S./24****w sprawie****formularzy przewidzianych rozporządzeniem Rady Ministrów o zaopatrzeniu emerytalnem.****Do władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.**

Stosownie do zawiadomienia Ministerstwa Skarbu z dnia 22 kwietnia r. b. L. 2704/24/Dr., druki i formularze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 32 poz. 320) o wykonaniu ustaw z dnia 11 grudnia 1923 r. i z dnia 13 lutego 1924 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych zostaną przygotowane przez Biuro Druków Ministerstwa Skarbu.

Zamówienia na powyższe druki i formularze mają władze asygnujące wymiaru sprawiedliwości wszystkich okręgów i władze asygnujące więziennictwa w okręgach apelacyjnych w Katowicach, Krakowie, Lwowie, Poznaniu i Toruniu przesyłać bezpośrednio do Biura Druków władze zaś asygnujące więziennictwa w okręgach apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie — do Departamentu Karnego Ministerstwa Sprawiedliwości.

Warszawa, dnia 16 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu

*Siennicki***PISMO OKÓLNE № 727/II. O./24****w przedmiocie****prowadzenia wykazów stanu służby.****Do Panów: Pierwszego Prezesa i Pierwszego Prokuratora Sądu Najwyższego, Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów apelacyjnych i okręgowych.**

Uzupełniając okólniki z dnia 22 listopada 1917 r. (Dz. Urz. № 7 z 1918 r.) i z dnia 22 lutego 1918 r. № 2322/18, tudzież pismo okólnie № 263/II. O. P./22 (Dz. Urz. № 6 z 1922 r.) z uwagi na okólnik № 525/II. O. P./22 (Dz. Urz. № 10 z 1922 r.) zarządzam co następuje:

Wykazy stanu służby aplikantów, sędziów i prokuratorów oraz urzędników mianowanych przez Ministra Sprawiedliwości powinny być sporządzane w 3 równobrzmiących egzemplarzach—t. j. po jednym egzemplarzu dla sądów okręgowego i apelacyjnego oraz Ministerstwa Sprawiedliwości wykazy zaś pozostałych urzędników i niższych funkcjonariuszów sądowych należy sporządzać tylko w 2 egzemplarzach, z których jeden pozostaje w sądzie okręgowym, drugi zaś należy przesać sądowi apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy i sądy apelacyjne sporządzają w pierwszym wypadku wykazy stanu służby w 2 egzemplarzach, w drugim—w jednym egzemplarzu. O zasłyszanych zmianach w stosunkach służbowych i rodzinnych sędziów, prokuratorów, aplikantów i urzędników mianowanych przez Ministerstwo po sporządzeniu wykazu stanu służby władze przełożone będą zawiadamiały Ministerstwo Sprawiedliwości przedstawiając do dnia 15 każdego miesiąca zestawienie zmian i uzupełnień, dokonanych w ciągu każdego ubiegłego miesiąca w prowadzonych przez siebie wykazach stanu służby.

Warszawa, dnia 16 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

PISMO OKÓLNE № 728/III. P. W./24**w sprawie****zmiany z dn. 1 lipca 1924 r. rachunkowości Działów Pracy Więźniów.****Do P. P. Prezesów sądów apelacyjnych i P. P. Prokuratorów przy sądach apelacyjnych w Krakowie, Lwowie, Poznaniu, Toruniu, Katowicach, oraz do P. P. Naczelników więzień w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.**

Zgodnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 14 kwietnia 1924 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 34 poz. 351) o zmianie ustroju pieniężnego waluta markowa od dnia 1 lipca 1924 r. przestaje być prawnym środkiem płatniczym, zaś na jej miejsce wprowadza się walutę złotową. W związku z powyższą zmianą ustroju monetarnego nasuwa się konieczność przeprowadzenia zmiany w rachunkowości kasowej Działów Pracy Więzień. Celem przejścia z rachunkowości w markach polskich na rachunkowość w złotych Ministerstwo Sprawiedliwości poleca:

1. W dniu 30 czerwca r. b. zamknąć wszystkie książki buchalteryjne Działów Pracy w pozycjach markowych;
2. Na podstawie powyższego zamknięcia sporządzić na 1 lipca r. b. bilans zamknięcia w pozycjach markowych;

3. O ile będą ustalone zyski sumę zysków włączyć do ogólnej sumy zobowiązań danego Działu Pracy w stosunku do Wydziału Pracy Więźniów Departamentu Karnego, wskutek czego wyrówna się strona bilansu przedstawiająca „majątek” ze stroną bilansu zawierającą „zobowiązania”.

4. Na podstawie markowego bilansu zamknięcia sporządzić bilans otwarcia w złotych i groszach, przeliczając odpowiednie pozycje w bilansie zamknięcia na zasadach następujących:

a) suma szacunkowa inwentarza (żywego i martwego) Działu Pracy, o ile w myśl przepisów dany inwentarz nie zostaje skreślony z księgi inwentarzowej na 1-go lipca r. b. określa się w walucie złotowej w ten sposób, że dzieli się sumę szacunkową markową przez 18.000; iloraz stanowić będzie sumę szacunkową markową inwentarza w groszach. Jednocześnie zaznacza się, że otrzymany najmniejszy ułamek grosza należy przyjąć za cały grosz;

b) wszelkie inne sumy przerachowują się również na złote i grosze, w podobny sposób jak przy przerachowywaniu wartości inwentarza.

5. Otworzyć księgi buchalteryjne na nowy okres w walucie złotowej na podstawie złotowego bilansu otwarcia.

6. Ewentualną różnicę między stanem czynnym i biernym bilansu otwarcia, którą okaże się po przeliczeniu waluty markowej na złotową skutkiem zaokrąglenia sum, wyrównać po stronie „winien” lub stronie „ma” zestawienia bilansowego zależnie od tego, czy ta różnica będzie formalną stratą czy zyskiem, i wyjaśnić, że dana suma wynika z przewalutowania sum markowych na złotowe; powyższa suma powinna być zapisana w księdze dłużników i wierzycieli, a mianowicie: o ile będą formalne straty na stronie „winien” rachunku Wydziału Pracy Więźniów, o ile będą zyski na stronie „ma” rachunku Wydziału Pracy Więźniów.

7. Bilans zarówno markowy jak i złotowy ze wszystkimi załącznikami, uzasadniającymi pozycje bilansowe, przesłać do Ministerstwa Sprawiedliwości.

Jednocześnie Ministerstwo Sprawiedliwości uważa za wskazane przypomnieć, że wszelkie bilanse powinny być przesyłane ze wszystkimi załącznikami, uzasadniającymi poszczególne pozycje zestawienia bilansowego. Przesyłanie zestawień bilansowych bez załączników, albo z niewszystkimi załącznikami — jest niedopuszczalne, gdyż nie pozwala Ministerstwu skontrolować działalności finansowej danego Działu Pracy.

Warszawa, dnia 17 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

PISMO OKÓLNE № 729/II. G. S./24

w sprawie

zaliczek na uposażenie.

Do władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie, oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Pismem z dnia 17 kwietnia 1924 r. L. 1543/D. B./1 Ministerstwo Skarbu wyraziło po porozumieniu z Prezydium Rady Ministrów zgodę na sprostowanie wymiaru zaliczek na płace, udzielonych w miesiącach styczniu i lutym b. r. na zasadzie okólnika Prezesa Rady Ministrów z dnia 21/I 1924 r. L. 544 (okólnik № 830/G. S./24 Dz. Urz. № 4).

Wobec tego, że przy wypłacaniu zaliczek, udzielonych w pierwszej połowie wymienionych miesięcy nie mogły być uwzględnione dopłaty do

uposażenia, przyznane na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 9/X 1923 r. w wysokości 63% za styczeń i 32% za luty (okólnik № 811/G. S./24 i 836/G. S./24), należy obecnie bądź odpowiednio powiększyć sumy wypłaconych zaliczek, obliczając je na podstawie zwiększonej mnożnej z 2-ej połowy miesiąca, bądź też odpowiednio zmniejszyć liczbę punktów podlegających zwrotowi.

Tak np. jeśli ktoś otrzymał w pierwszej połowie lutego 1,018.128.000 Mk. zaliczki i zaliczkę tę przeliczono mu na 2.000 punktów, licząc punkt po 509.064 Mk. to ze względu na podwyższenie mnożnej w ciągu tegoż miesiąca do 671.964 Mk. należy obecnie albo dopłacić (671.964 — 509.064) 2.000 = 325.800.000 Mk. nie zmieniając liczby punktów, podlegających spłacie, albo też uznać, że dana osoba winna jest Skarbowi tylko 1,018.128.000 : 671.964 = 1.515 punktów i po potrąceniu liczby punktów, już dotychczas zamortyzowanych, spłatę reszty rozłożyć równomiernie na miesiące pozostałe.

Wybór tego lub innego sposobu załatwienia pozostawia się uznaniu władzy asygnującej, przyczem należy brać pod uwagę z jednej strony wysokość rozporządzalnego funduszu, przeznaczonego na zaliczki, z drugiej zaś strony materialne położenie osób, które w swoim czasie zaliczki podjęły.

Warszawa, dnia 20 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

PISMO OKÓLNE № 730/II. O./24

w przedmiocie

zużytkowania w roku bieżącym kredytów na zapomogi i remuneracje.

Do Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych, Panów Prokuratorów przy tych sądach i władz więziennych.

Zgodnie z uchwałą Komisji oszczędnościowej Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 25 kwietnia r. b. (Protokół № 18) zarządzam aby kredyt przyznany w § 2 poz. 2a wszystkich działów budżetu był w roku bieżącym zużytkowany wyłącznie na zapomogi z całkowitem pominięciem remuneracji.

Warszawa, dnia 22 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

PISMO OKÓLNE № 731/II. G. S./24

w przedmiocie

dopłat do uposażenia, przyznawanych na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 9 października 1923 r.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Wobec podniesionych z kilku stron wątpliwości Ministerstwo Sprawiedliwości po porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia, że dopłaty, unormowane w art. 5 ustawy z dnia 9/X 1923 r. o uposażeniu funkcyj-

juszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) stanowią integralną część uposażenia tego miesiąca, w którym wypłata winna nastąpić.

Ponieważ na mocy art. 13 tejże ustawy funkcjonariusz, powołany do obowiązkowej służby wojskowej, traci prawo do uposażenia z tytułu służby cywilnej od najbliższego terminu płatności, przeto funkcjonariusz, który pobrał należne mu uposażenie np. w dniu 1 grudnia 1923 r. i został następnie powołany do wojska, ma niewątpliwie prawo do pełnego uposażenia cywilnego za cały grudzień, a zatem należy mu się również dopłata w wysokości 54⁰/₀, płatna w dniu 16 grudnia.

Natomiast funkcjonariusz zwolniony ze służby na własną prośbę lub usunięty z urzędu z dniem 30 listopada 1923 r. zgodnie z okólnikiem № 802/G. S./23 (Dz. Urz. № 1/1924 r.) prawa do otrzymania w mowie będącej dopłatą nie posiada, jakkolwiek bowiem ta dopłata wywołana została wzrostem drożyzny w drugiej połowie listopada, stanowi ona integralną część uposażenia grudniowego, nie zaś listopadowego.

Warszawa, dnia 23 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

PISMO OKÓLNE № 732 II. A./24

w przedmiocie

sprostowania pisma okólnego № 665/III. N./24 wydanego w sprawie ścisłego stosowania dla nieletnich postanowień art. 41 i 55 k. k.

Do Panów Prezesów sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Ostatnie zdanie punktu 2 pierwszego ustępu pisma okólnego z dnia 13 lutego r. b. № 665/III. N./24, ogłoszonego w № 5 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości brzmiące: „pozostawiając również Radzie Pedagogicznej Zakładu ściślejsze określenie trwania jego pobytu” należy zastąpić zdaniem: „pozostawiając Zarządowi więziennemu działającemu w porozumieniu z Prokuratorem ściślejsze określenie czasu trwania jego pobytu”. Jako Zarząd więzienny należy uważać w obecnym stanie organizacji więziennictwa centralny zarząd więzienny t. j. Ministerstwo Sprawiedliwości.

Warszawa, dnia 22 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

RUCH SŁUŻBOWY.

Mianowani: A) W Sądownictwie: Juljusz Janicki, adwokat w Łucku — sędzią sądu okręgowego w Równem, dnia 8 kwietnia 1924 r.; Wacław Kondratowicz, podprokurator Sądu Najwyższego — sędzią Sądu Najwyższego, dnia 17 kwietnia 1924 r.; Paweł Miziecki — sędzią pokoju nadliczbowym w Łomży, dnia 24 kwietnia 1924 r.; Adam Nahujewski — sędzią pokoju

w Kowlu w okręgu sądu okręgowego w Łucku, dnia 24 kwietnia 1924 r.; Stanisław Majer, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Wilnie — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Pińsku, dnia 24 kwietnia 1924 r.; Antoni Orłowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Grodnie — sędzią sądu okręgowego w Równem, dnia 24 marca 1924 r.; Jerzy Karwowski, sędzia śledczy 2 rewiru w Nowogródku — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Nowogródku, dnia 26 kwietnia 1924 r.; Michał Malec, sekretarz sądu pokoju w Biłgoraju — sędzią pokoju w Tarnogrodzie w okręgu sądu okręgowego w Zamościu, dnia 29 kwietnia 1924 r.; Mikołaj Lipiński, podprokurator komisoryjny przy sądzie okręgowym w Chojnicach — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Chojnicach, dnia 30 kwietnia 1924 r.; Grzegorz Truszkowski, aplikant, delegowany do sprawowania zastępczo czynności sędziego śledczego przy sądzie okręgowym w Kaliszu — sędzią pokoju w Uniejowie, w okręgu sądu okręgowego w Kaliszu, dnia 30 kwietnia 1924 r.; Mikołaj Zanarewski — sędzią pokoju w Lachowiczach w okręgu sądu okręgowego w Nowogródku, dnia 2 maja 1924 r.; Jan Stanek, sekretarz sądu pokoju w Tomaszowie — komornikiem w Tomaszowie w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie, dnia 7 maja 1924 r.; Kazimierz Jaworski, st. kancelista sądu okręgowego w Warszawie — komornikiem przy sądzie okręgowym w Warszawie, dnia 29 kwietnia 1924 r.; Stefan Szutowski, st. kancelista sądu okręgowego w Warszawie — komornikiem przy sądzie okręgowym w Warszawie, dnia 29 kwietnia 1924 r.; Władysław Nadratowski, dnia 24 kwietnia 1924 r., Tadeusz Komornicki, dnia 24 kwietnia 1924 r., Zygmunt Nadratowski, dnia 26 kwietnia 1924 r., Henryk Izdebski, dnia 29 kwietnia 1924 r., Władysław Marcin Winawer, dnia 28 kwietnia 1924 r., Lucjan Halpern i Tadeusz Bohdan Rutkowski, dnia 7 maja 1924 r. — aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie; Roman Leśnikowski i Wiktor Łukjanowski, dnia 24 kwietnia 1924 r., Stanisław Jankowski, dnia 29 kwietnia 1924 r. — aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie.

Delegowani: Feliks Jarosz, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Lublinie — delegowany do sprawowania zastępczo czynności podprokuratora przy sądzie okręgowym w Łucku, dnia 24 kwietnia 1924 r.; Józef Sarnicki, aplikant — delegowany zastępczo do sprawowania czynności sędziego pokoju w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu, dnia 26 kwietnia 1924 r.; Izaak Kleinerman, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie — delegowany do sprawowania zastępczo czynności sędziego śledczego przy sądzie okręgowym w Łodzi, dnia 26 kwietnia 1924 r.; Adam Popławski, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie — delegowany do sprawowania zastępczo czynności podprokuratora przy sądzie okręgowym w Równem, dnia 29 kwietnia 1924 r.; Wojciech Trampler, sędzia sądu apelacyjnego w Poznaniu — delegowany do Sądu Najwyższego, dnia 1 maja 1924 r.; Ignacy Kołdrasiński, aplikant w okręgu apelacji Wileńskiej — delegowany do sprawowania zastępczo czynności sędziego śledczego w Słonimie, w okręgu sądu okręgowego w Grodnie, dnia 1 maja 1924 r.; Michał Ważejewski, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Wilnie — delegowany do sprawowania zastępczo czynności sędziego śledczego I rewiru w Kobryniu w okręgu sądu okręgowego w Pińsku, dnia 7 maja 1924 r.; Stanisław Przybyś, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie — delegowany do sprawowania zastępczo czynności sędziego śledczego w okręgu sądu okręgowego w Łucku z siedzibą w Horochowie, dnia 7 maja 1924 r.

Przeniesieni: Adam Wojdyłło, sędzia śledczy 3 rewiru pow. Dziśnieńskiego w Druji w okręgu sądu okręgowego w Wilnie — na takież stanowisko sędziego śledczego 2 rewiru pow. dziśnieńskiego z siedzibą w Głębokiem w okręgu sądu okręgowego w Wilnie, dnia 26 kwietnia 1924 r.; Adam

Popławski, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie — na także stanowisko do okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie, dnia 29 kwietnia 1924 r.; Albin Brincken, sędzia pokoju w Zabłuszczynie w okręgu sądu okręgowego w Wilnie — na także stanowisko do Szarkowszczyzny w okręgu sądu okręgowego w Wilnie, dnia 29 kwietnia 1924 r.; Franciszek Miemieć, sędzia pokoju II okręgu w Koninie w okręgu sądu okręgowego w Kaliszu — na także stanowisko do I okręgu m. Konina, dnia 30 kwietnia 1924 r.; Romuald Smotrycki, sędzia pokoju w Uniejowie, w okręgu sądu okręgowego w Kaliszu — na także stanowisko do II okręgu m. Konina, dnia 30 kwietnia 1924 r.; Ignacy Kołdrasiński, aplikant w okr. apelacji Warszawskiej — na także stanowisko do okr. apelacji Wileńskiej; Stanisław Przybyś, aplikant w okr. apelacji Warszawskiej — na także stanowisko do okr. apelacji Lubelskiej, dnia 7 maja 1924 r.

Zwolnieni: Tadeusz Wróblewski, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 24 kwietnia 1924 r.; Zygmunt Lesiewicz, sędzia pokoju w Wiżajnach w okręgu sądu okręgowego w Suwałkach, dnia 26 kwietnia 1924 r.; Dr. Zygmunt Kwiatkowski, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 29 kwietnia 1924 r.; Dr. Stanisław Kaszyński, sędzia powiatowy w Koronowie, dnia 28 kwietnia 1924 r.; Bernard Roncs, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 28 kwietnia 1924 r.; Mieczysław Baumgart, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 28 kwietnia 1924 r.; Władysław Leon Hakmacher, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 29 kwietnia 1924 r.; Antoni Sienkiewicz, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Wilnie, dnia 1 maja 1924 r.; Szymon Krasowski, sędzia pokoju m. Wilna, dnia 1 maja 1924 r.; Boruch Grynwasser, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 1 maja 1924 r.

Zmarli: Bronisław Bagiński, komornik przy sądzie okręgowym w Warszawie, dnia 5 marca 1924 r.; Ludwik Witkowski, pisarz wydziału hipotecznego przy sądzie pokoju w Ostrowie w okręgu sądu okręgowego w Łomży, dnia 10 kwietnia 1924 r.

Mianowani: B) W Więziennictwie: Kazimierz Lisicki, kancelista więzienia na Św. Krzyżu — st. kancelistą tegoż więzienia od dnia 1 lipca 1924 r.; Witold Łodziato, p. o. kancelisty więzienia w Wilnie na Łukiszkach — kancelistą tegoż więzienia od dnia 16 lutego 1924 r.; Roman Rajzer, p. o. kancelisty więzienia w Wilnie na Łukiszkach — kancelistą tegoż więzienia od dnia 16 lutego 1924 r.; Leopold Rocznik, p. o. st. kancelisty więzienia w Miechowie — st. kancelistą tegoż więzienia od dnia 11 marca 1924 r.; Apolinary Larisch, p. o. kancelisty więzienia w Kowlu — kancelistą tegoż więzienia od dnia 1 kwietnia 1924 r.; Stanisław Kozłowski, p. o. st. kancelisty w Koźmicach — st. kancelistą tegoż więzienia od dnia 1 marca 1924 r.; Bronisław Mackiewicz, inspektor III klasy więzienia na Łukiszkach w Wilnie — inspektorem II klasy tegoż więzienia od dnia 1 lipca 1924 r.; Władysław Rutkowski, p. o. inspektora III klasy więzienia w Suwałkach — inspektorem III klasy tegoż więzienia od dnia 1 kwietnia 1924 r.; Jan Boczek, p. o. inspektora III klasy więzienia w Lublinie — inspektorem III klasy tegoż więzienia od dnia 1 kwietnia 1924 r.; Kazimierz Sitarski, p. o. inspektora III klasy więzienia na Św. Krzyżu — inspektorem III klasy tegoż więzienia od dnia 1 kwietnia 1924 r.; Ludmiła Wiktorowicz, p. o. kancelistki więzienia w Pińsku — kancelistką tegoż więzienia od dnia 1 kwietnia 1924 r.; Władysław Szkiłdź, p. o. inspektora III klasy więzienia w Lublinie — inspektorem III klasy tegoż więzienia z oddelegowaniem do więzienia w Łodzi przy ulicy Targowej; Mieczysław Kobyłecki, inspektor II klasy, naczelnik więzienia

w Zamościu — inspektorem I klasy w charakterze naczelnika więzienia w Grodnie od dnia 1 lipca 1924 r.; Antoni Genelli, inspektor II klasy, naczelnik więzienia w Janowie Lubelskim — inspektorem I klasy w charakterze naczelnika więzienia w Chęcinach od dnia 1 lipca 1924 r.; Eugeniusz Gawroński, p. o. st. kancelisty więzienia w Pińczowie — st. kancelistą tegoż więzienia od dnia 1 maja 1924 r.; Bronisław Szymczak, p. o. kancelisty więzienia w Łucku — kancelistą tegoż więzienia od dnia 1 kwietnia 1924 r.; Roman Pietruszewski, inspektor II klasy więzienia w Warszawie przy ul. Długiej 52 — inspektorem II klasy w charakterze naczelnika więzienia w Zamościu od dnia 1 czerwca 1924 r.; Wacław Grzybowski, inspektor II klasy więzienia w Łomży — inspektorem II klasy w charakterze naczelnika więzienia w Janowie Lubelskim od dnia 1 czerwca 1924 r.; Bronisław Polak, st. oficer sądu powiatowego w Nowym Targu — inspektorem II klasy Zakładu Wychowawczo-Poprawczego w Wielucianach od dnia 1 kwietnia 1924 r.

Przeniesieni z urzędu: Franciszek Kucharski, inspektor II klasy więzienia Areszt Centralny w Warszawie — inspektorem II klasy więzienia w Mokotowie od dnia 15 marca 1924 r.; Roman Pyzalski, inspektor II klasy więzienia w Mokotowie — inspektorem II klasy Zakładu Wychowawczo-Poprawczego w Głazie od dnia 15 marca 1924 r.; Stanisław Wojtczak, inspektor II klasy Zakładu Wychowawczo-Poprawczego w Głazie — inspektorem II klasy więzienia w Sieradzu od dnia 15 marca 1924 r.; Stefan Dąbrowski, inspektor II klasy więzienia w Sieradzu — inspektorem II klasy więzienia w Warszawie przy ul. Długiej № 52 od dnia 15 kwietnia 1924 r.; Jan Romanienko, inspektor III klasy więzienia w Piotrkowie — inspektorem III klasy więzienia w Łęczycy od dnia 1 maja 1924 r.; Wacław Pazuś, inspektor III klasy więzienia w Łęczycy — inspektorem III klasy więzienia w Piotrkowie od dnia 1 maja 1924 r.; Jan Koźmiński, inspektor I klasy, naczelnik więzienia w Chęcinach — inspektorem I klasy w charakterze naczelnika więzienia w Kielcach od dnia 1 czerwca 1924 r.

Przeniesieni w stan spoczynku — do emerytury: Józef Dzierdziejewski, inspektor III klasy więzienia w Kowlu od dnia 1 maja 1924 r.; Leon Szymanowski, inspektor I klasy naczelnik więzienia w Kielcach od dnia 1 czerwca 1924 r.; Wincenty Leparski, inspektor I klasy naczelnik więzienia w Grodnie od dnia 1 czerwca 1924 r.

Zwolnieni: Józef Szabella, st. kancelista więzienia w Łęczycy, na własną prośbę od dnia 1 stycznia 1924 r.; Jan Różański, inspektor III klasy więzienia w Janowie Lubelskim, z powodu redukcji od dnia 1 kwietnia 1924 r.; Leon Tramecourt, st. kancelista więzienia w Lublinie, z powodu redukcji od dnia 1 kwietnia 1924 r.; Józef Miszczak, st. kancelista więzienia w Chełmie, z powodu redukcji od dnia 3 kwietnia 1924 r.; Józef Majewski, inspektor II klasy naczelnik więzienia w Zamościu, na własną prośbę od dnia 14 kwietnia 1924 r.

Delegowani: Antoni Malec, p. o. kancelisty więzienia w Radomiu od dnia 1 stycznia 1924 r.; Józef Golejewski, p. o. kancelisty więzienia we Włodzimierzu od dnia 15 stycznia 1924 r.; Józef Jankowski, inspektor II klasy naczelnik więzienia w Biłgoraju — inspektorem II klasy więzienia w Lublinie od dnia 15 marca 1924 r.; Edward Sokołowski, p. o. st. kancelisty więzienia w Sieradzu od dnia 20 lutego 1924 r.; Józef Skopowicz, p. o. kancelisty więzienia w Nowogrodku od dnia 1 marca 1924 r.; Włodzimierz Kubijewicz, p. o. st. kancelisty więzienia w Łodzi przy ul. Gdańskiej od dnia 20 marca 1924 r.; Walenty Piotrowski, inspektor I klasy zakładu wychowawczo-poprawczego w Wielucianach — inspektorem I klasy więzienia w Wilnie na Łukiszkach od dnia 1 kwietnia 1924 r.

ADWOKATURA:**Obwieszczenie.**

Rada Adwokacka w Warszawie niniejszym ogłasza, że zgłosili się do Rady: o przyjęcie w poczet adwokatów okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie następujący petenci:

Andrzej Król, b. adwokat przys. w Warszawie ostatnio Radca Prokuratorji Generalnej w Warszawie, zam. ul. Piękna 37 m. 5 z siedzibą w Warszawie,

Fryderyk-Henryk Lewestan, b. adwokat z Petersburga zam. ul. Hoża 64 m. 5 z siedzibą w Warszawie;

o przyjęcie w poczet aplikantów adwokackich:

Dr. Bolesław Grynwasser, aplikant przy sądzie okręgowym w Warszawie zam. ul. Królewska 29-a z siedzibą w Warszawie,

Mieczysław Szymański, b. aplikant sądowy zam. ul. Śniadeckich 12 z siedzibą w Warszawie,

Stanisław Rozenfeld, b. aplikant sądowy zam. ul. Marszałkowska 137 z siedzibą w Warszawie.

Został przyjęty w poczet adwokatów:

Zygmunt Górski z siedzibą w Warszawie Al. Jerozolimska 43;

w poczet aplikantów adwokackich:

Artur Harnwolf-Wilczyński z siedzibą w Warszawie ul. Marszałkowska 61/22,

Aleksander Chądzyński z siedzibą w Łodzi ul. Główna 51,

Kazimierz Pobóg-Filipkowski z siedzibą w Łodzi ul. Konstantynowska 10,

Dr. Michał Menasse z siedzibą w Łodzi ul. Sienkiewicza 50,

Dr. Sebastjan Tilleman z siedzibą w Białymstoku.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Wpisani na listę adwokatów:

dnia 9 maja 1924 r.: Dr. Jakób Palenker z siedzibą w Krakowie,

Dr. Roman Armer z siedzibą w Jordanowie,

Dr. Zygmunt Neustein z siedzibą w Mielcu.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.

Wpisany na listę adwokatów:

Zygfryd Smudziński z Leszna został wpisany na listę adwokatów sądu apelacyjnego w Poznaniu z miejscem zamieszkania w Lesznie.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Toruniu.

Wpisany na listę adwokatów:

Dr. Roman Paliński z miejscem zamieszkania w Świeciu.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Cieszynie.

Wpisany na listę adwokatów:

dnia 1 maja 1924 r.: Dr. Maksymiljan Glaser z siedzibą w Bielsku, Bethowena 3.

KONKURSY:

W sądach okręgowych w Tarnopolu i Złoczowie opróżniły się posady dyrektorów Urzędu ksiąg gruntowych z płacą VII wzgl. VIII grupy uposażeniowej jakoteż taka sama posada w sądzie okręgowym we Lwowie z płacą VII względnie VIII grupy uposażeniowej.

Podania kompetencyjne należy wnosić w drodze służbowej do prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie najdalej do 10 czerwca 1924 r.

W sądzie okręgowym w Stanisławowie opróżniła się posada starszego dyrektora kancelarii z płacą VII grupy uposażeniowej.

Podania kompetencyjne należy wnieść w drodze służbowej do prezesa sądu apelacyjnego najdalej do 10 czerwca 1924 r.

Opróżniły się posady kancelistów sądowych z płacą XI grupy uposażeniowej, w Stryju, Boleszowcach, Dobromilu, Drohobycz, Jaworowie, Kałuszu, Komarnie, Łopatynie, Mościskach, Sniatynie i Uhnowie.

Podania kompetencyjne o te lub takie same posady w międzyczasie opróżnić się mogące, należy wnosić do prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie najdalej do 10 czerwca 1924 r.

Opróżniły się posady starszych oficjalów kancelaryjnych z płacą IX grupy uposażeniowej w Brzeżanach, Stanisławowie, Złoczowie, Bóbrce, Budzanowie, Drohobycz, Kulikowie, Mikulińcach i Zborowie.

Podania kompetencyjne o te lub takie same posady, mogące się w międzyczasie opróżnić, należy wnieść do prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie najdalej do 10 czerwca 1924 r.

Opróżniły się posady oficjalów kancelaryjnych z płacą X grupy uposażeniowej we Lwowie, Kołomyi, Jaworowie, Kałuszu, Kulikowie, Lisku, Lutowiskach, Nowemsiolce, Peczeniżynie, Podwołoczyskach, Skalacie, Sokalu, Winnikach i Zabiu.

Podania kompetencyjne o te lub takie same posady, mogące się opróżnić należy wnieść do prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie, najdalej do 10 czerwca 1924 r.

W sądzie okręgowym we Lwowie opróżniła się posada starszego naczelnika kancelarii z płacą IX grupy uposażeniowej.

Podania kompetencyjne należy wnieść w drodze służbowej do Prezydium sądu apelacyjnego we Lwowie najdalej do 10 czerwca 1924 r.

Opróżniły się posady dyrektorów kancelarii z płacą VIII grupy uposażeniowej we Lwowie, Przemyślu, Stanisławowie, Drohobyczu i Kałuszu.

Podania kompetencyjne o te lub takie same posady, w międzyczasie opróżnić się mogące — należy wnieść do prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie najdalej do 10 czerwca 1924 r.

SPROSTOWANIE.

W numerze 6-tym Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości w Okólniku № 845/III. K. P./24 należy skreślić:

a) w ustępie 4-ym zaczynającym się od słów — o ile policja — słowa „oraz po odbiór skazańca”;

b) w ustępie 6-ym (II) zaczynającym się od słów — przy zwalnianiu aresztantów — słowa „i § 175 Ust. Karn. austr. (areszty śledcze)”.